

feszül s valami pezsdületet is hallok már a mélyből. Jobb lesz, ha gyermeki módon futásnak eredek és egyiramban ott termek a tetőn, honnét meglát-hatom ismét az egész művet együtt, tavaszi fényben.

Mint a szárny, úgy lebeg két vállamon a kabát.

S már itt állok a tetőn.

Aztán megfordulok lassan s ahogy a szemem végigsimítja hosszan a völgyben a falut, abban a pillanatban nagy zendüléssel megszólal a déli harang. Ahogy gyermekkoromban tanítottak, gondolkodás nélkül leveszem a kalapomat s kérdés nélkül mondom:

— Megadom magam.

S úgy érzem: másképpen nem is cselekedhetném, mert erről a tetőről már csak a megalázkodáson keresztül vihet fölfelé az út.

CSIKÓS ANDRÁS GRAFIKÁJA